

La parròquia de Sant Pau ha estat de festa

Els dies 6, 7 i 8 de juny la parròquia de Sant Pau ha celebrat els seus 50 anys de vida, amor i servei.

Ha estat un retrobament joiós, una celebració festiva i un revifament del nostre sentiment de pertinença a l'Església i de germanor que a tots ens ha unit en el Crist.

El dia 6 de juny ha tingut lloc la presentació del llibre *La parròquia de Sant Pau, història i prospectiva*, escrit per la feligresa M. Carme Mor.

L'església, plena de gom a gom, ha estat un testimoni joiós de festa, agraïment i afecte a la parròquia i al barri. Aplaudiments calorosos, somriures i mirades d'aprovació van donar color i vida a l'encontre.

El dia 7 ha tingut lloc una activitat infantil, amenitzada pels germans maris-

tes que viuen al barri amb jocs, xocolata i coca. A les 10 de la nit, concert a càrrec de l'Antoni Tolmos Tena, antic membre del moviment juvenil de la parròquia de Sant Pau. El concert ha subjugat als assistents enmig d'un silenci impressionant, tant pel muntatge audiovisual que ha acompanyat tot el concert com per l'encant de la música interpretada pel nostre estimat Antoni.

I per fi, el diumenge dia 8 a les 12 h, l'Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe Joan Piris, acompanyat pel nostre rector P. Rubén Darío i altres sacerdots, entre els quals hi ha estat present Mn. Joaquim Lax, sacerdot que durant 38 anys ha estat al servei de la parròquia de Sant Pau. Després, un dinar de germanor a l'Acadèmia Mariana ha tancat la nostra festa.

M. Carme Mor

Catequesi Familiar a la parròquia de Sant Antoni M. Claret

El divendres 6 de juny hem celebrat el final del curs de la Catequesi Familiar. Enguany s'han estat preparant per a la Primera Comunió 98 nens i nenes, dels quals 38 ja l'han celebrada durant les cerimònies dels darrers dos caps de setmana de maig. La resta continuaran preparant-se el proper curs.

Tots ells, juntament amb les seves famílies, les catequistes i el P. Nemesi, ens hem reunit per compartir la nostra fe, aplegats en una Eucaristia i un benenar, en un ambient distès i participatiu.

La Primera Comunió esdevé la culminació d'un procés de dos cursos de Catequesi Familiar, que és el mètode de preparació que des de fa alguns anys es porta a terme a la parròquia de Sant Antoni M. Claret. És una catequesi, com

bé diu la paraula, familiar i molt participativa que permet als pares i mares tenir un paper actiu en el procés de formació religiosa dels infants.

La trobada del passat divendres ens ha donat l'oportunitat de compartir les experiències que aquest mètode ens ha aportat.

Grup de catequistes de la Parròquia

AJUDANT A VIURE

Celebracions del diumenge sense prevere?

L'exhortació postsinodal sobre el Bisbe servidor de l'Evangelí per a l'esperança del món proposa: «Mancant la Santa Missa, el Bisbe ha de procurar que la comunitat pugui tenir una celebració especial almenys els diumenges i dies festius. En aquests casos els fidels, presidits per ministres responsables, poden beneficiar-se del do de la Paraula proclamada i de la comunió eucarística mitjançant celebracions d'assemblees dominicals, previstes i adequades, en absència d'un prevere» (*Pastores Gregis*, 37).

Com ja vàrem compartir a l'Assemblea Diocesana del proppassat 31 de maig, vivim una situació en gran part inèdita, i Déu ens està demanant (i ben fort) respostes i opcions concretes i de futur. Aquestes respostes no les podem donar de la nit al dia. Les persones tenim el nostre ritme i els canvis de la consciència col·lectiva demanen temps. A tots, preveres i comunitats, ens caldrà un període de sensibilització per tal d'anar aplicant les decisions gradualment. Però en aquest procés, tots i cadascú hem de sentir-nos implicats (i anar implicant-ne d'altres): «Entre tots i per al bé de tothom.»

És prioritari pregar incansablement al Senyor que ens ha cridat a la fe, ens ha consagrat en el Baptisme i ens ha enviat a donar testimoni fins a l'extrem de la terra (*Ac 1,8*). Les nostres Comunitats, i els nostres Consells de Pastoral, s'han de parar a reflexionar i decidir, amb humilitat però amb responsabilitat i a la llum de l'Evangelí. I tenint molt en compte, com a ideal, el model d'Església proposat pel Concili Vaticà II (Església-Comunió-Poble de Déu...). Això demana caminar cap a aquest ideal i fer ara algunes opcions. La qüestió és com fer-ho.

Haurem de promoure una conscienciació col·lectiva i una pastoral participativa i comunitària, cosa que exigeix diàleg i corresponsabilitat per treballar de manera coordinada. No «fent» en lloc dels altres sinó «amb ells». Hem de ser un exemple viu de què és possible construir junts malgrat les diferències.

La condició fonamental dels fidels-cristians és la de batejats i com a tals són membres de ple dret en l'Església. Entre ells hi ha qui tenen uns dons propis que, quan la comunitat els reconeix, amb la disponibilitat (acceptació) de l'interessat, passen a ministeris. Genèricament, «ministeri» vol dir servei i comporta també un encàrrec que es rep del Bisbe. Però, és un error preocupar-se només de si els laics/ques que reben els ministeris poden fer allò o allò altre, perquè es tracta del que són i de la qualitat de la seva presència.

Seguirem proposant la vocació al sacerdoci ministerial, que considerem necessària i fonamental, però ara es tracta de vocacions clares de servei baptismal. Cal repensar aquest ministeri, redescobrir-lo, retornar a l'Evangelí, ser germans entre germans. Acompanyar humanament els germans per a no viure individualment, sense cos. Tota l'Església és sacerdotal, en tant que som consagrats pel baptisme (sacerdots, profetes i reis). El sacerdoci ministerial sorgeix com un servei a l'existència sacerdotal dels creients. És coneguda la frase «una Església tota ella ministerial» (Y. Congar): tota ella és sagrament de salvació, signe i instrument de l'obra redemptora del Salvador.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

▶ **PERE BORRÀS**

L'acompanyament

La Fundació Vidal i Barraquer, en col·laboració amb Cristianisme i Justícia i l'Escola Ignasiana d'Espiritualitat (EIDES), convoquen una nova edició del Postgrau d'Acompanyament Espiritual (PAE), obert a qualsevol persona «que percebi que no ho sap tot i que hi ha dimensions de la seva vida que reclamen atenció, que tingui sensibilitat per entendre que hi ha una dimensió de misteri en la seva vida». El P. Pere Borràs, SJ, és director de l'EIDES.

Què és un acompanyament espiritual?

Ajudar una persona o un grup de persones a créixer, madurar, evolucionar a partir de la pròpia vida. Entenem la vida espiritual com una recerca constant de sentit que abasta totes les dimensions de la persona. Acompanyar joves, malalts, persones en situació de precarietat o marginació, terminals... suposa que qui acompanya es coneix prou i coneix el terreny, i pot intuir les demandes i desigs d'altri.

Acompanyar o dirigir?

Parlar d'acompanyar ens remet a algú que és company, no director. El que ens cal és ajudar a discernir com parla Déu a cadascú, prendre consciència de les riqueses que hi ha en cada persona i donar una resposta des de la pròpia vida. El diàleg entre la psicologia i l'espiritualitat enriqueix molt i ajuda a comprendre les complexitats de la persona humana.

Què cal per fer un bon acompanyament?

Haver fet prèviament experiència personal: no podem acompanyar ningú si abans no hem tingut una experiència de vida profunda i acompanyada. Quan acompanyem algú que viu una situació dolorosa se'ns poden remoure moltes coses. Per això, cal haver fet abans un treball personal.

FE I GRANS CIUTATS

La dona i la difusió del cristianisme

El cristianisme, entre els segles I i IV després de Crist, es va difondre sobretot en les ciutats d'aleshores; més tard va passar als ambients rurals. Ben aviat l'Església va fer-se present en tots dos àmbits. Es va produir una difusió capil·lar de la fe cristiana, que es manifesta en el gran nombre de seus episcopals que trobem ben aviat.

Les dones varen tenir un paper destacat en aquesta difusió de la fe, més que els homes. Moltes de les parelles eren de religió mixta, amb un fort predomini de dones cristianes respecte dels homes, dels marits. Era més fàcil que les nenes, nascudes d'una mare cristiana, poguessin ser educades cristianament, que no pas en el cas dels nens, impedits per l'estructura social de l'època.

Les dones, en la societat dels primers segles del cristianisme, van deixar menys indicis de la seva presència en les comunitats cristianes, tenien menys visibilitat. Tanmateix, podem concloure que el nombre de dones era superior al nombre d'homes. Els homes lliures estaven implicats en la vida social, política i religiosa de la societat pagana. Per a ells era més difícil abraçar el cristianisme que els demanava comportaments no compatibles amb les conveniències socials. Mentre que per a les dones era més fàcil la pràctica de la religió cristiana, perquè en certa manera gaudien de més llibertat.

(De la ponència del Dr. Angelo di Berardino al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

La soledad y Kafka

El parque Steglitz de Berlín rezumaba vida en los albores del verano. Un regalo. A Franz Kafka le absorbía: como una esponja, viajaba con los ojos, arrebatada energías con el alma, perseguía sonrisas entre los árboles. Él también era uno más entre tantos, solitario. Aquel silencio... El llanto fuerte de una adolescente, convulso, repentino, le hizo detenerse. No había nadie. Estaba muy cerca de una muchacha que lloraba de pie, desconsolada, tan angustiada, tan triste, que parecía reunir en su rostro todos los pesares y las congojas del mundo. Kafka miró hacia todos lados. Nadie reparaba en la joven. Pasaban. Estaba sola... Tenían la oportunidad de ser y comportarse como el buen samaritano. Él se quedó sin saber qué hacer, como todos.

El cardenal Manning expresaba con una profundidad inaudita: «Todas las experiencias humanas, en el fondo, no son más que vivencias teológicas.»

William Blake sentenciaba: «Todo lo que vive, / no vive solo, / ni para sí.»

San Francisco de Sales afirmaba: «No hacer ningún bien es ya un gran mal.»

Si nos encontramos con alguien que vive solo, que sufre, llora, está angustiado..., hagamos un alto en el camino. Pongámonos a su lado y en silencio acompañémosle y ayudémosle. Repitamos lo que Jesús nos pide al final de la parábola del buen samaritano: «Haz tú lo mismo» (Lc 10,42).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Sin palabras, la creación nos habla

Parece que el verano es un tiempo excepcional en el que la naturaleza se nos acerca dispuesta a entablar un diálogo con nuestro espíritu. Sin palabras, la creación nos habla.

El Papa ha dicho recientemente: «Cuando nuestros ojos son iluminados por el Espíritu, se abren a la contemplación de Dios en la belleza de la naturaleza y la grandiosidad del cosmos, y nos llevan a descubrir cómo cada cosa nos habla de Él y de su amor.»

En este diálogo entablado, la creación también espera nuestra respuesta: «La creación es un don maravilloso que Dios nos ha dado para que cuidemos de él y lo utilizemos en beneficio de todos, siempre con gran respeto y gratitud.»

Este diálogo nos lleva, en la serenidad y en la paz, a ser testigos gozosos de Dios ante nuestros hermanos. Es un diálogo que se abre y se cumple en Dios. Por el *don de ciencia* —uno de los siete dones del Espíritu Santo—, «logramos ver en el hombre y en la mujer el vértice de la creación, como realización de un designio de amor que está impreso en cada uno de nosotros y que hace que nos reconozcamos como hermanos y hermanas». Y la creación misma, que aguarda expectante, un día podrá entrar en la libertad gloriosa de los hijos de Dios (cf. Rm 8,18-23).

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 14. ■ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Is 1,10-17 / SI 49 / Mt 10,34-11,1]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda.
- 15. □ Dimarts** [Is 7,1-9 / SI 47 / Mt 11,20-24]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.
- 16. □ Dimecres** [Is 10,5-7.13-16 / SI 93 / Mt 11,25-27]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XII), patrona de la gent de mar. Santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.
- 17. ■ Dijous** [Is 26,7-9.12.16-19 / SI 101 / Mt 11,28-30]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.
- 18. ■ Divendres** [Is 38,1-6.21-22.7-8 / SI: Is 38,10.11.12abcd.16 / Mt 12,1-8]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.
- 19. ■ Dissabte** [Is 2,1-5 / SI 10 / Mt 12,14-21]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514).
- 20. ■ † Diumenge vinent**, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sv 12,13.16-19 / SI 85 / Rm 8,26-27 / Mt 13,24-43 (o més breu: Mt 13,24-30)]. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,10-11)

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

▶ Salm responsorial (64)

R. *La llavor caigué en bona terra i donà fruit.*

Vetlleu per la terra i la regueu, / l'enriqueu a mans plenes. / El rierol de Déu desborda d'aigua / preparant els sembrats. R.

Fecundeu la terra / amarant els seus solcs, / apla-
nant els terrossos / ablanint-la amb els xàfecs, / i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, / la fertilitat regalima de la vostra carrossa. / Aclama joïós l'herbei de l'estepa, / s'engalenen els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats, / les valls, cobertes de blat, / aclamen joïoses i canten. R.

El sembrador. Pintura de Van Gogh, col·lecció particular, Madrid

🔊) [Aquesta imatge parla](#)

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,10-11)

Así dice el Señor: «Como bajan la lluvia y la nieve del cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra, que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que hará mi voluntad y cumplirá mi encargo.»

▶ Salmo responsorial (64)

R. *La semilla cayó en tierra buena y dio fruto.*

Tú cuidas de la tierra, la riegas / y la enriqueces sin medida; / la acequia de Dios va llena de agua, / preparas los trigales. R.

Riegas los surcos, igualas los terrones, / tu llovizna los deja mullidos, / bendices sus brotes. R.

Coronas el año con tus bienes, / tus carriles rezuman abundancia; / rezuman los pastos del páramo, / y las colinas se orlan de alegría. R.

Las praderas se cubren de rebaños, / y los valles se visten de mieses, / que aclaman y cantan. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 8,18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda, no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,1-23) (Versió abreujada)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assegué vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assegué. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.»

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos

(Rm 8,18-23)

Hermanos:

Sostengo que los sufrimientos de ahora no pesan lo que la gloria que un día se nos descubrirá. Porque la creación, expectante, está aguardando la plena manifestación de los hijos de Dios; ella fue sometida a la frustración, no por su voluntad, sino por uno que la sometió; pero fue con la esperanza de que la creación misma se vería liberada de la esclavitud de la corrupción, para entrar en la libertad gloriosa de los hijos de Dios. Porque sabemos que hasta hoy la creación entera está gimiendo toda ella con dolores de parto. Y no sólo eso; también nosotros, que poseemos las primicias del Espíritu, gemimos en nuestro interior, aguardando la hora de ser hijos de Dios, la redención de nuestro cuerpo.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 13,1-23) (Versión abreviada)

Aquel día, salió Jesús de casa y se sentó junto al lago. Y acudió a él tanta gente que tuvo que subirse a una barca; se sentó, y la gente se quedó de pie en la orilla. Les habló mucho rato en parábolas: «Salió el sembrador a sembrar. Al sembrar, un poco cayó al borde del camino; vinieron los pájaros y se lo comieron. Otro poco cayó en terreno pedregoso, donde apenas tenía tierra, y, como la tierra no era profunda, brotó enseguida; pero, en cuanto salió el sol, se abrasó y por falta de raíz se secó. Otro poco cayó entre zarzas, que crecieron y lo ahogaron. El resto cayó en tierra buena y dio grano: unos, ciento; otros, sesenta; otros, treinta. El que tenga oídos que oiga.»

COMENTARI

La llavor sembrada en diferents terrenys

El discurs de Jesús en paràboles que Mateu ha tret de Marc és un fragment especialment apte perquè Mateu il·lustri amb les paràboles de Jesús el seu missatge als lectors.

Notem primer tres dades pròpies de Mateu.

La primera és que Mateu afegeix fins a cinc paràboles al discurs de Marc: la del jull, la del llevat, la del tresor amagat, la de la perla i la de la xarxa. El discurs es fa més solemne i més incisiu.

La segona dada és que Mateu només omet una de les paràboles de Marc, però és una paràbola molt significativa: la de la llavor que creix ella sola (Mc 4,26-29).

La tercera dada és encara més important: Mateu distingeix molt clarament l'efecte de les paràboles en la gent i en els deixebles. Mentre que la gent no les entén, els deixebles o bé les entenen o Jesús els les explica. L'ensenyament en paràboles es dirigeix als deixebles (als lectors!).

L'òptica de Mateu en aquest discurs correspon molt de prop a l'exhortació de la paràbola d'avui. Ens hi referim normalment com la paràbola del sembrador. Tanmateix, el sembrador no és pas el protagonista. Apareix al començament i no torna a tenir cap paper ni en la paràbola ni en l'explicació, que ni tan sols l'esmenta. El centre de l'atenció no és tampoc la llavor que sembla ser la mateixa en tots els casos. L'accent es-

tà en els terrenys i en la forma com influeixen en el fruit que generen. La paràbola serveix per implicar els oients a donar fruit: uns de 30, altres de 60, altres de 100. Vol exhortar a ser un terreny fèrtil que doni fruit. És un dels aspectes més típics de Mateu, que ha sortit ja en alguns dels comentaris d'aquest cicle i que tornarem a trobar en altres textos seus. La paràbola insisteix que primer cal copsar l'ensenyament de Jesús i després posar-lo en pràctica. Per això l'explicació diu que si no es comprèn l'ensenyament sobre el Regne, el maligne s'emporta la llavor. En canvi, si després de sentir la predicació del Regne es comprèn, dóna fruit. Comprendre és un primer pas vers la fe.

Oriol Tuñi, SJ

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

Àrea d'Entitats sociocaritatives

La **Pastoral de la Salut** té com a finalitat l'atenció espiritual als malalts i persones que pateixen. La malaltia constitueix un dels «esdeveniments fonamentals de l'existència» i l'experiència d'emmalaltir pot ésser experiència fundant en la biografia d'una persona. Aquesta és una pastoral relativament nova, té poc més de 25 anys.

La Pastoral de la Salut ha intentat esdevenir: d'una pastoral de la malaltia a una pastoral de la salut; d'una pastoral de la mort a una pastoral de la vida; d'una pastoral dels sacraments a una pastoral evangelitzadora; d'una pastoral de la visita a una pastoral de l'acompanyament personal.

Per aconseguir-ho intentem: conèixer als malalts i a les persones que pateixen; servir als malalts com serveix Jesús; donar suport a les famílies; sensibilitzar la comunitat cristiana a viure més sanament la vida.

Com ens organitzem?

En el dia a dia, hi ha presència de grups de Pastoral de la Salut en la majoria de parròquies i, als hospitals, a través del servei d'atenció religiosa.

Des de la delegació es realitza la coordinació de: trobades de Junta i responsables de les parròquies; atenció i suport als grups parroquials; presència i participació en el SIPS (Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut); campanya anual del Dia del Malalt; formació; coordinació amb altres grups d'Església dedicats a malalts.

Reptes

Poder donar suport a les parròquies.

La possibilitat de formar un voluntariat a nivell diocesà per poder millorar l'atenció i ajut a persones malaltes.

Noces d'or de Mn. Àngel Escales

El dissabte, 7 de juny, a les sis de la tarda, s'ha celebrat a la capella de l'Hospital Arnau de Vilanova una missa d'acció de gràcies, amb motiu dels 50 anys de sacerdocí de Mn. Àngel Escales. Han concelebrat el vicari general, en representació del Sr. Bisbe, i altres sacerdots que han volgut acompanyar-lo en aquest dia tan especial i, com no, familiars, amics i d'altres persones. A la missa hi ha participat la coral de l'Hospital i l'orfeó Veus del Camp d'El Soleràs.

Quant als parlaments Mn. Ramon Prat i el Dr. Joan Viñas han tingut paraules d'elogi i agraïment a Mn. Àngel i l'han encoratjat a seguir amb el seu ministeri sacerdotal fins que Déu vulgui.

Per acabar s'ha servit a la cafeteria un refrigeri durant el qual tothom ha aprofitat per felicitar-lo, entregar-li alguns regals i brindar plegats per ell.

El Soleràs celebra el VI Aplec a l'ermita de la Mare de Déu de les Garrigues

Prop de 300 persones, vingudes dels diversos pobles de la comarca de les Garrigues, han participat, el segon dissabte de juny, en aquest

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h
i de 16 a 19 h
Dissabtes de 10 a 14 h
Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

- **Diumenge, 13 de juliol:**
—A les 11 h, Missa conventual al Monestir de Montserrat.
- **Dimecres, 16 de juliol. Mare de Déu del Carme:**
—A les 20 h, Eucaristia a la parròquia del Carme.

aplec anual. L'Eucaristia ha estat presidida pel rector del Soleràs, el P. Àngel Alegre.

El moment de les ofrenes ha estat ple de simbolisme, quan infants, joves i grans de diversos pobles de les Garrigues han ofert flors i fruits de la comarca, com olives, oli, ametlles...

Finalitzada la celebració, s'ha fet la ja tradicional benedicció del terme, pregant a la Mare de Déu de les Garrigues la seva intercessió per aquesta terra. Per cloure, tot seguit, amb el cant dels Goigs.

AYUDANDO A VIVIR

¿Celebraciones del domingo sin sacerdote?

La exhortación post sinodal sobre el Obispo servidor del Evangelio para la esperanza del mundo propone: «A falta de la Santa Misa, el Obispo ha de procurar que la comunidad pueda tener una celebración especial al menos los domingos y festivos. En estos casos los fieles, presididos por ministros responsables, pueden beneficiarse del don de la Palabra proclamada y de la comunión eucarística mediante celebraciones de asambleas dominicales, previstas y adecuadas, en ausencia de un presbítero» (*Pastores Gregis*, 37).

Como ya compartimos en la Asamblea Diocesana del pasado 31 de mayo, vivimos una situación en gran parte inédita, y Dios nos está pidiendo (y a gritos) respuestas y opciones concretas y de futuro. Estas respuestas no las podemos dar de la noche a la mañana. Las personas tenemos nuestro ritmo y los cambios de la conciencia colectiva piden tiempo. Todos, sacerdotes y comunidades, necesitaremos un período de sensibilización para ir aplicando las decisiones gradualmente. Pero en este proceso, todos y cada uno debemos sentirnos implicados (e ir implicando a otros): «Entre todos y para el bien de todos.»

Es prioritario orar incansablemente al Señor que nos ha llamado a la fe, nos ha consagrado en el bautismo y nos ha enviado a dar testimonio hasta el extremo de la tierra (*Hech* 1,8). Nuestras Comunidades, y nuestros Consejos de Pastoral, se tienen que parar a reflexionar y decidir, con humildad pero con responsabilidad, a la luz del Evangelio y teniendo muy en cuenta, como ideal, el modelo de Iglesia propuesto por el Concilio Vaticano II (Iglesia-Comunión-Pueblo de Dios...). Esto exige caminar hacia este ideal y hacer ahora algunas opciones. La cuestión es cómo hacerlo.

Tendremos que promover una concienciación colectiva y una pastoral participativa y comunitaria, lo que exige diálogo y corresponsabilidad para trabajar de manera coordinada. No «haciendo» en lugar de los demás sino «con ellos». Debemos ser un ejemplo vivo de que es posible construir juntos a pesar de las diferencias.

La condición fundamental de los fieles cristianos es la de bautizados y como tales son miembros de pleno derecho en la Iglesia. Entre ellos hay quienes tienen unos dones propios que, cuando la comunidad los reconoce, con la disponibilidad (aceptación)

del interesado, pasan a ministerios. Genéricamente, «ministerio» significa servicio y conlleva también un encargo que se recibe del Obispo. Pero es un error preocuparse sólo de si los laicos/as que reciben los ministerios pueden hacer aquello o lo otro, porque se trata de lo que son y de la calidad de su presencia.

Seguiremos proponiendo la vocación al sacerdocio ministerial, que consideramos necesaria y fundamental, pero ahora se trata de vocaciones claras de servicio bautismal. Hay que repensar este ministerio, redescubrirlo, retornar al Evangelio, ser hermanos entre hermanos. Acompañar humanamente a los hermanos para no vivir individualmente, sin cuerpo. Toda la Iglesia es sacerdotal, en tanto que consagrados por el bautismo (sacerdotes, profetas y reyes). El sacerdocio ministerial surge como un servicio a la existencia sacerdotal de los creyentes. Es conocida la frase «una Iglesia toda ella ministerial» (Y. Congar): toda ella es sacramento de salvación, signo e instrumento de la obra redentora del Salvador.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737